

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. III. 37.138/2014/7. szám

A Kúria az Izsó és Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt (...) felperesnek a (...) jogtanácsos által képviselt Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal alperes ellen idegenrendészeti ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. október 31. napján kelt 24.K.31.670/2013/8. számon hozott ítélete ellen az alperes részéről 9. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán meghozta a következő

ítéletet

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 24.K.31.670/2013/8. számú ítéletét hatályon kívül helyezi és a felperes keresetét elutasítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 60.000.- (hatvanezer) forint együttes felülvizsgálati és perköltséget.

Kötelezi továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak külön felhívásra - 30.000.- (harmincezer) forint kereseti és 70.000.- (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A kínai állampolgárságú felperes 2012. július 17-én érkezett Magyarországra 2013. június 3-ig érvényes tartózkodási engedély átvételére jogosító vízummal. Nevezett Magyarországon beutazása után 2013. május 22-ig tartózkodási engedélyt kapott.

Az elsőfokú hatóság 2012. december 14-én a tartózkodási engedélyt visszavonta, mert megállapítása szerint a felperesnek nem volt egészségbiztosítása, és nem rendelkezett Magyarországon jogszerű forrásból származó jövedelemmel.

A tartózkodási engedély iránti kérelmében a felperes magyarországi tartózkodásának célját kereső tevékenység folytatásában jelölte meg, és igazolta, hogy egy Kft. (...) szám alatti munkahelyén szakács munkakörben alkalmazottként van foglalkoztatva. Az alperes

regionális igazgatósága a felperes által bejelentett és természetben a (...) utcai piacon lévő telephelyen eljáró helyszíni ellenőrzést tartott és megállapította, hogy az a munkahely, melyet munkavégzésre a felperes bejelentett, 2012. április hónapban megszűnt, így a perbeli időszakban 2012 decemberében a felperes ott annak ellenére nem dolgozhatott, hogy egy 2011. december 5-én kelt munkaügyi központi engedély szerint ezen a helyen működött szakácsként.

A fellebbezés folytán eljáró alperes a 2013. március 27-én meghozott 106-T-1198/6/2013. számú határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helybenhagyta. Álláspontja szerint a felperes nem a munkavállalási engedélyben feltüntetett munkavégzési helyen dolgozott, ezt az alperes hatósága egyértelműen és nyilvánvalóan megállapította így tartózkodási célja kereső tevékenység céljából Magyarországon nem volt igazolt. A felperes magyarországi megélhetése költségeit is biztosító anyagi fedezettel nem rendelkezett, mert nem jogszerűen dolgozott. A megélhetés bizonytalansága miatt a felperes tovább- vagy visszautazásához szükséges feltétel is hiányzott. Erről csatolt banki igazolásban megtalálható mintegy 875.000.- forint megtakarítás nem volt elegendő. Nem teljesítette tehát a felperes a harmadik országbeli állampolgárok beutazásáról és tartózkodásáról szóló 2007. évi II. törvény (a továbbiakban: Harmtv.) 13. §-a (1) bekezdés b), f) és g), valamint 18. § (1) bekezdésének a) pontjában foglalt feltételeket.

A felperes keresetében a határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárásra kötelezését kérte. Megalapozatlannak tekintette a felperes által rögzített tényállást és hivatkozott arra is, hogy az alperes jogsértő módon alkalmazta a Harmtv. végrehajtásáról szóló 114/2007. (V.24.) Kormányrendelet (a továbbiakban: Vhr.) ide vonatkozó rendelkezéseit, és a harmadik országbeli állampolgárok magyarországi foglalkoztatásának engedélyezéséről szóló 16/2010. (V.13.) SZMM rendelet (a továbbiakban: R.) 21. §-ának (5) bekezdését.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az alperes határozatát az elsőfokú határozatra is kiterjedően hatályon kívül helyezte, az alperes új eljárásra kötelezését mellőzte. Indokolása szerint az alperes a határozat hozatalánál megsértette a Harmtv. 18. § (1) bekezdésének a) pontját, 13. § (1) bekezdését, a Vhr. 59. §-ának (1) bekezdését, 29. §-ának (2) bekezdését. Az alperessel ellentétben megállapítható volt a bíróság által, hogy az alperes téves gyakorlatot folytat a Harmtv. említett rendelkezéseinek kiterjesztő értelmezésével, mert az e rendelkezések csak a kérelmező jövőbeni tartózkodásának célját határozzák meg, egy jövőbeni célra azonban sem az engedély megadását, sem annak visszavonását alapítani nem lehet, annál is inkább mivel a

tartózkodási engedély iránti kérelem elbírálásakor tényleges munkavégzés objektíve kizárt, és mert tényleges munkát csak a tartózkodási engedély birtokában lehet végezni. Így a tartózkodási engedély iránti kérelem elbírálásának időpontjában e jogszabályhely az alperes által elvárt módon nem teljesíthető. A R. előírásai a munkáltatóra, illetőleg a munkaügyi központra vonatkoznak, az alperes ezért az SZMM rendelkezéseire közvetlenül nem alapíthatott volna döntést. A bíróság a felperes megélhetését biztosítotttnak tekintette.

A jogerős ítélet ellen az alperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, kérve az ítélet hatályon kívül helyezését és a bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Előadta, hogy megfelelő bizonyítási eljárást folytatott le, amiből nyilvánvaló volt, hogy a felperes nem dolgozik azon a munkahelyen, melyet a tartózkodási engedélyhez korábban bejelentett. Ez a munkahely még az eljárás előtt több hónappal megszűnt. A megélhetéssel kapcsolatban a mérlegelést helyesen folytatta le, tévedett a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság, amikor a határozatát ebben a körben felülmérlegelte. Előadta végül, hogy az R. szabályait nem alkalmazta, azokat csak megemlítette.

A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte.

A felülvizsgálati kérelem alapos.

A Kúriának arról kellett döntenie, hogy olyan esetben, amikor a felperes által megjelölt munkahely már a foglalkoztatást igazoló okirat keletkezésekor, illetve hatósághoz benyújtásakor megszűnt, a tartózkodási engedély visszavonható-e.

Tévedett a közigazgatási és munkaügyi bíróság, amikor a munkavégzés bejelentett helyének nyilvánvaló hiánya ellenére az alperes határozatának hatályon kívül helyezése mellett döntött.

A Harm.tv. 13. § (1) bekezdésének d) pontja értelmében három hónapot meghaladó időtartamig tartózkodás céljából az a harmadik országbeli állampolgár tartózkodhat a Magyar ország területén, aki igazolja beutazása és tartózkodása célját.

A Harm.tv. 20. § (1) bekezdésének a) pontja szerint kereső tevékenység folytatása céljából tartózkodási engedélyt az a harmadik országbeli állampolgár kaphat, akinek tartózkodási célja, hogy a foglalkoztatásra irányuló jogviszonya alapján ellenérték fejében más részére, illetve irányítása alatt tényleges munkát végezzen.

A Vhr. 59. §-ának (1) bekezdése a) pontja alapján amennyiben a

beutazás és tartózkodás célja kereső tevékenység folytatása, a törvény 13. § (1) bekezdés d) pontjában foglalt feltétel fennállása különösen az alábbiakkal igazolható: a foglalkozásra irányuló jogviszonyt igazoló okirattal.

A Harmtv.18.§ (1) a.) pontja alapján a Hamrtv. 13. § (1) d) pontjában foglalt feltételnek meg nem felelő, illetve a b) pont alapján a tartózkodási jogosultság megszerzése érdekében az eljáró hatósággal hamis adatot, valótlan tényt közlő harmadik országbeli állampolgár tartózkodási engedélyét vissza kell vonni.

A felperes a másodfokú eljárásban benyújtott egy munkaszerződést, továbbá egy munkáltatói nyilatkozatot arról, hogy a foglalkoztatását 2012. augusztus 1-jén megkezdték. Ez úgy került benyújtásra, hogy a helyszíni ellenőrzés adatai alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a munkaszerződés szerinti telephely már 2012. március 31-én megszűnt. Ebből a Kúria álláspontja szerint okszerűen vonható le az a következtetés, hogy a felperes részéről nem lehetett tényleges munkavégzés, arról tudnia kellett volna az okiratok benyújtásakor a felperesnek, hogy a benyújtott okiratok szerinti foglalkoztatásáról szó sincs, mivel ha dolgozott volna azt észlelnie kellett volna, hogy a munkaszerződésben megjelölt munkahelye nem létezik.

A Kúria megállapítja, hogy a perbeli időszakban hatályban volt R. rendelkezésein - ahogy a jelenleg hatályban lévő 445/2013 (XI.28) Kormányrendelet rendelkezései is - a foglalkoztatóra vonatkoznak, annak betartását a munkaügyi szervek ellenőrzik, azok be nem tartásának jogkövetkezménye nem a tartózkodási engedély, hanem a munkavállalási engedély visszavonása lehet, amely viszont alapul szolgálhat a tartózkodási engedély visszavonására. Ugyanakkor az is megállapítható, hogy az R.-re ugyan hivatkozott a hatóság, de közvetlenül nem erre alapította határozatát, hanem a Harmtv. rendelkezéseire, ezért az R.-re vonatkozó érvelése ugyan téves volt, de nem hatott ki az ügy érdemére.

Erre is tekintettel annyiban pontosítani szükséges az alperesi határozat indokolását, hogy nem annak van kiemelt jelentősége, hogy a munkavállalási engedély szerinti adott munkahelyen és az adott munkakörben, az abban foglalt szabályok szerint végzik-e foglalkoztatását a harmadik ország állampolgárának, hanem annak, hogy a Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontja szerinti feltételek teljesültek-e, ekként a tartózkodási cél megszűnt-e, illetve az eset körülményeitől függően valós nyilatkozatot tett-e a kérelmező a tartózkodási célját tekintve.

A Harmtv. 20. § (1) bekezdésének a) pontjából kitűnik, hogy az alperesi hatóság azt vizsgálhatta, hogy a felperes az általa megjelölt munkáltatónál foglalkoztatásra irányuló jogviszonnyal

rendelkezik-e, ellenérték fejében, más részére, illetve irányítása végzi, és ténylegesen végzi-e azt a keresőtevékenységet, ami a tartózkodás célja volt.

Jelen esetben a beszerzett bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy tényleges munkavégzés nem történt, a tartózkodási cél nem teljesült.

Megjegyezhető, hogy egyben valótlan tény és hamis adat szolgáltatására is sor került a tartózkodási engedély megszerzése érdekében a fellebbezési eljárásban, mert nem csak nem dolgozott, dolgozhatott soha az általa megjelölt munkáltatónál a felperes, de a valótlan tényről nem csak tudnia kellett volna, de nyilvánvalóan tudott is. Márpedig hamis adat (munkavégzés helye), valótlan tény közlése (tényleges munkavégzés), ha az adat hamis voltáról a tény valótlanságáról a felperes tudott, vagy kellő körültekintés mellett tudnia kellett volna, szintén a tartózkodási engedély visszavonását eredményezi, mivel ez esetben a hamis adat, valótlan tény közlése a tartózkodási engedély megszerzése érdekében történt.

Jelen konkrét ügy megítélését ugyanakkor ez utóbbi megállapítás nem befolyásolta, mivel a Harmtv. 20. § (1) bekezdés a) pontján alapuló érdembe helyes alperesi megállapítás már önmagában a tartózkodási engedély visszavonásához vezetett.

Ugyanígy nem befolyásolta az ügy érdemi megítélését, az, hogy egyébként még további okból is megállapította az alperesi határozat a tartózkodási engedély visszavonásának indokát. E körben ezért csak megjegyzi a Kúria, hogy a Pp. 339/B. §-a kimondja, hogy mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Az alperes határozata a valós munkavégzés hiányából következtetett a jövedelem hiányára és ezzel együttesen értékelte a 3010 euró megtakarítás megfelelő voltát, illetve azt, hogy ennek tartós rendelkezésre állását sem igazolta a felperes. Ebből összességében okszerű következtetést vont le az alperes, melyet a Pp. 339/B. §-ára tekintettel az eljáró bíróság nem mérlegelhetett volna felül.

Mindezért az ítélet megsértette a Pp.206.§-át, a Harmtv. 20.§ (1) bekezdés a) pontját és a Pp. 339/B. §-át.

A kifejtett indokok alapján a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján hatályon kívül helyezte, és mert a döntéshez szükséges tények megállapíthatóak voltak, helyette a jogszabályoknak megfelelő új határozatot hozva a felperesi keresetet elutasította.

Az alperes Pp. 79. §-a szerint felszámítható és a közigazgatási és munkaügyi bíróság előtti, valamint a felülvizsgálati eljárásban felmerült költségeit a Pp. 78. §-a alapján a felperes köteles megfizetni.

A felperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény bírósági illetékekre vonatkozó rendelkezései szerint köteles a kereseti és felülvizsgálati eljárási illetékének megfizetésére.

Budapest, 2014. november 4.

Dr. Kovács András s.k. a tanács elnöke, Dr. Kovács Ákos s.k. előadó bíró, Dr. Minya Krisztián s.k. bíró